

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

(Ρωμ. ιγ'. 11—14 καὶ ιδ'. 1—4).

Ἡ θέσις τοῦ χριστιανοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. —
Τρόπος τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τίνα τὰ ἔργα τὰ ὅποια πρέπει
ν' ἀποφεύγῃ. — Σημασία τῆς σαρκὸς διὰ τὸν χριστιανόν. —
Ἡ κατάκρισις ὅλως ἀνάρμοστος εἰς τοὺς πιστοὺς.

«Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ
ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός».

Κατακουρασμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ἐστέναζεν ἀπαρηγόρη-
τα ὁ ἄνθρωπος. Ὅλίγα ἔτη ἐπέρασαν ἀφότου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στὸς ἐφάνερωσεν εἰς τὸν κόσμον τὸ θεῖον τοῦ οὐρανοῦ Αὐτοῦ πατρὸς
θέλημα καὶ τὴν ἀγίαν Αὐτοῦ διδασκαλίαν καὶ ἐν τούτοις καταπληκτικὰ
μεταδίδεται εἰς τὰ τέσσαρα τῆς οἰκουμένης πέρατα διὰ τῶν ἀγίων μαθη-
τῶν καὶ ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος τὸ εὐαγγελικὸν τῆς
ἀγάπης πῦρ, φανερώνον τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ τὴν ἕως τότε ἄγνωστον
ἀδελφωσύνην. Καὶ βλέπομεν διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὅτι καὶ εἰς τὴν μεγά-
λην ἀκόμῃ πρωτεύουσαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, ἥ ὅποια πολὺν ἀπέειχεν
ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, εὐρίσκονται **ἀδελφοὶ** χριστιανοί, καὶ πρὸς αὐτοὺς
γρίφων ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἐξηγεῖ τὰ μυστήρια τῆς χριστια-

νικῆς θρησκείας καὶ δίδει συμβουλὰς χρησίμους εἰς κατόρθωσιν βίου ἀναλόγου πρὸς τὴν πίστιν. Ἐκάστη λέξις αὐτοῦ ἔχει ἐντὸς αὐτῆς θησαυρὸν μέγαν ἐννοιῶν καὶ οἱ αἰῶνες ὅλοι θὰ θαυμάζωσι καὶ θὰ ἀναγνωρίζωσι τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ ὕψος, μεθ' ὧν ὁ ἅγιος οὗτος ἀνὴρ διαχαράττει τὰ ὅρια τῆς ἐνεργείας τοῦ χριστιανοῦ.

* Ἄν μὲ πολὺν, λέγει ἐν τῷ σήμερον ἀναγνωσθέντι ἀποσπάσματι, ἂν μὲ πολὺν ζῆλον καὶ χρηστὰς ἐλπίδας καὶ σταθερὰν περὶ ἁγίου βίου ἀπόφασιν κατὰ ἓνα καιρὸν ἐπιστεύσαμεν, τώρα ὀφείλομεν ὅπως ἐμπράκτως ἀποδείξωμεν τὴν ἐντὸς ἡμῶν ὑπαρξιν τῶν αἰσθημάτων τούτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, «περισσεύοντες ἅμα ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς», διότι εὕρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα πλέον τῆς σωτηρίας. Ὁ βίος ἡμῶν, ὁ πλήρης ἀμαρτημάτων, ἅτινα εἰς μόνον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σκότους ἰδιάζουσιν, ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, πλησίον δὲ ἡμῶν φεγγοβολεῖ τὸ γλυκὺ καὶ παρήγορον φῶς τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος. Ὁ στρατιώτης ὅταν πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου, ἔχει καθήκον, ἵνα ᾗνε προσεκτικώτερος καὶ μᾶλλον ἀφωσιωμένος εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ· καὶ ἡμεῖς λοιπὸν εἰς τὸ σημεῖον τὸ παρὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν καταντήσαντες καὶ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Μεγάλου βασιλέως ὑπηρετοῦντες, ὀφείλομεν πρὸ παντός, ἵνα μισήσωμεν τὰ ἔργα ἐκεῖνα, ἅτινα ὑπηρέτας τοῦ ἀρχεκάκου θὰ μᾶς φανερώνωσι καὶ νὰ ἐνδυθῶμεν τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ἥτοι τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὸν θώρακα τῆς ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος· προφυλαττόμενοι δὲ διὰ τούτων ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς προσβολῆς, ἃς ποθήσωμεν ἐκ καρδίας συντρόφους ἡμῶν ἀχωρίστους τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστείαν. Δὲν εἰμεθα πλέον εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο βεβυθισμένη ἡ ἀνθρωπότης προτοῦ ἔλθῃ ὁ πανάγιος Λυτρωτὴς μας· τὸ ὄνομά του τὸ ἅγιον, τὸ ὁποῖον φέρομεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, μᾶς ἐπιβάλλει τιμὴν πρὸς αὐτὸ καὶ προσοχὴν πολλὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. Τὰ ἄσεμνα συμπόσια καὶ αἱ ἀπρεπεῖς διασκεδάσεις, ἡ μέθη, ἡ ὁποία εἶνε χαρακτηριστικὸν μόνον τῶν ἀσώτων, αἱ ἀσεβεῖς τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐγκρατείας πράξεις, αἱ φιλονεικίαι, ὁ φθόνος τοῦ ἀδελφοῦ καὶ πάντα τὰ παρόμοια ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ λείψωσιν. Ἡμεῖς ἔχομεν ζωντανὸν παράδειγμα βίου ἁγίου, τὸν Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν Χριστόν· αὐτὸν μιμηθῶμεν καὶ εἰς τὰ ἔχνη αὐτοῦ θελήσωμεν νὰ βαδίσωμεν, ἀποτυπώνοντες ὅσον εἶνε δυνατόν εἰς τὴν ἰδικήν μας ἐνέργειαν τὰς πράξεις ἐκείνου. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ζωὴ χαρίζεται ὑπὸ μόνου τοῦ παναγάθου εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ χριστιανὸς ἔχει καθήκον, νὰ περιποιῇται τὴν σάρκα αὐτοῦ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὁ ὁποῖος χρειάζεται διὰ νὰ μὴ καταστραφῇ ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· ἄλλως γίνεται πρόξενος ὁ πιστὸς εἰς ἑαυτὸν ἀνιαιτρεύτου βλάβης καὶ σφαλμάτων ἠθικῶν δύσκολα διορθουμένων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν πρώτων χρόνων τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁπότε καὶ ἐξ Ἰουδαίων καὶ ἐξ ἐθνικῶν ἀμύπολλοι προσήρχοντο εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν πιστῶν μερικοί, μὴ ἐμβαθύναντες ἀκόμη εἰς τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **ἀσθενεῖς ἕνεκα τούτου τῇ πίστει**, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζον ὅτι ὤφειλον, ἵνα καὶ ἐν τῇ νέᾳ χριστιανικῇ καταστάσει τηρῶσιν αὐστηρὰ τὰς διατάξεις τοῦ παλαιοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου περὶ τροφῆς. Καὶ περὶ τούτων φροντίζων ὁ ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τὰ δέοντα εἰς τοὺς τελειότερους χριστιανούς, τοὺς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἐπὶ τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑγείας κρίνοντας τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν φαγητῶν, καὶ προτρέπει αὐτούς, ἵνα περιποιῶνται τοὺς ἀδυνάτους ἐν τῇ χριστιανικῇ πεποιθήσει πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων καὶ ὑποστήριξιν αὐτῶν ἐν τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ, καὶ τοῦτο μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεως αὐτῶν. Καὶ ὁ γνωρίζων δὲ ὅτι τὸ «εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον» καὶ ὁ ὑπερβολικὴν σημασίαν δίδων εἰς τὰς τροφὰς καὶ τούτου ἕνεκα μόνον λαχανικὰ ἐσθίων, χρέος ἔχουσιν, ἵνα μὴ κατακρίνωσι καὶ περιφρονῶσιν ἀλλήλους, διότι οὐδὲν τοιοῦτο πράττει περὶ αὐτῶν ὁ κοινὸς αὐτῶν πατὴρ καὶ ποιητής, ὅστις ἀνέχεται αὐτούς, καὶ ἴδια τέκνα ἀναγνωρίζει καὶ ποιεῖ καὶ εἰς κληρονομίαν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» καθ' ἐκάστην στιγμὴν μετὰ πολλῆς φιλανθρωπίας καλεῖ. Ἀφοῦ δὲ πάντες οἱ χριστιανοὶ εἶνε ἴσοι ἀπέναντι τοῦ ὑπερτάτου Δεσπότη αὐτῶν, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα, ἵνα κρίνῃ καὶ κατηγορῇ τὰς πράξεις ξένου δούλου, ὅσον δήποτε εὐτελὴς καὶ ἂν θεωρῇται ὁ κρινόμενος. Ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, ἡ ἡλικία, τὰ φυσικὰ καὶ

ἐπίκτητα προτερήματα, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλο τοιοῦτο εἶνε ἐφήμερα· διὰ ταῦτα, ἂν εἰς ἡμᾶς εὐρίσκωνται, αἶνον μόνον ὀφείλομεν τῷ Ὑψίστῳ, οὐχὶ δὲ κατάκρισιν τοῦ πλησίου. Ἡ δύναμις τῆς ὀρθῆς στάσεως τούτου, ἢ καὶ ἡ ἠθικὴ πτῶσις τοῦ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μόνον θὰ κριθῇ. Καὶ ὅταν χωλαίνῃ τις περὶ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἥθη, θὰ εὕρῃ ποδηγέτην αὐτὸν τὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ «μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν», διότι Αὐτός, ὅστις ἀπὸ τοῦ κατωτάτου βαράθρου ἐρρύσατο ἡμᾶς, «δυνατός ἐστι στήσαι αὐτόν».

Θάρρος λοιπὸν διὰ τὰς δοκιμασίας τοῦ παρόντος βίου, πιστὴ ἀφοσίωσις εἰς τὴν σημαίαν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, προφύλαξις τῆς γλώσσης ἡμῶν ἀπὸ κατακρίσεως τοῦ πλησίου καὶ ἡσυχία περὶ τοῦ μέλλοντος, τὰ τέσσαρα ταῦτα ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἶνε τὰ σοφὰ διδάγματα τὰ ὁποῖα μᾶς δίδει ἡ ἀναγνωσθεῖσα σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή.

16 Φεβρουαρίου 1903.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902682

НБ ОНУ